

DENISE HUNTER

*Jij hoort
bij mij*

RIVERBEND GAP - I

Eerder verscheen van Denise Hunter:

Boekhandel Zeezicht

Lij hoort bij mij

Riverbend Gap – I

DENISE HUNTER

Vertaald door Daniëlle Heerens

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Noot van de auteur

Lieve lezer,

Een nieuwe serie starten vind ik geweldig en het is weer zover. *Riverbend Gap* speelt zich af in een stadje in North Carolina, langs de Appalachian Trail, en gaat over een gezin dat daar woont: de Robinsons.

Het idee voor deze serie kreeg ik toen ik in Georgia was en research deed voor een paar andere romans. Min of meer bij toeval ontdekte ik dat de Appalachian Trail in een stadje vlakbij begon en ik besloot om er een kijkje te nemen. Vanaf dat moment werd ik steeds nieuwsgieriger naar de wandelroute. Ik kwam erachter dat die meer dan drieënhalfduizend kilometer lang is en dat jaarlijks zo'n drie miljoen mensen een deel ervan lopen. Meer dan vierduizend daarvan zijn langeafstandslopers, maar slechts een op de vier weet het einde te halen, als gevolg van blessures, ziekte, het weer of een gebrek aan uithoudingsvermogen. Sommigen doen het omdat ze op zoek zijn naar een avontuurlijke uitdaging of in een poging zo aan de drukte en stress van het stadsleven te ontsnappen. Anderen willen even offline of zijn simpelweg op zoek naar een manier om een gebroken hart te helen.

Langs het pad vind je stadjes die deze wandelaars voorzien van eten en drinken en hen aanmoedigen tijdens hun tocht. Een daarvan is Hot Springs, in North Carolina, en dat vormde de inspiratie voor

mijn fictieve stadje Riverbend Gap.

Ik hoop dat je ervan geniet om meer te weten te komen over de Appalachian Trail (AT) en dat je net zo veel gaat houden van dit stadje en de mensen die er wonen als ik.

Denise Hunter

1

Dit gaat een blauwe plek worden.

Katelyn Loveland trapte hard op de rem van haar Honda Civic. Nu zou de airbag zich opblazen en haar gezicht raken, met als gevolg dat ze eruit zou zien als een monster als ze de familie van haar vriend ontmoette.

Ze trok het stuur met een ruk naar links. ‘Nee, nee, nee!’ Het gepiep van de banden vermengde zich met haar gil.

Ze miste het hert op een paar centimeter na.

Dank U, God!

De banden gleden de berm in. Ze draaide aan het stuur, maar dat werkte averechts. Haar adem stakte.

Toen begon de auto te spinnen. De wereld tolde – groen, bruin, blauw. Angst maakte zich van haar meester.

Katie zette zich schrap voor een botsing met de vangrail, een boom, de berg. Verwachtte de klap van de airbag, de pijn, de blauwe plek.

In plaats daarvan klauwden boomtakken als de poten van een beer naar haar; ze krasten en schuurden langs het blik. De auto helde naar voren. Een schreeuw.

En vervolgens kwam ze met een schok tot stilstand.

Ze keek op; haar ademhaling was gejaagd. Ze trok haar vingers los van het stuur. Leunde naar achteren. Haar hoofd tolde, zo voelde het. Bonsde. Ze raakte haar slaap aan en toen ze vervolgens haar hand liet zakken, waren haar vingertoppen rood en plakkerig. Ze moest het stuur hebben geraakt. De airbag had zich tenslotte niet opgeblazen.

Oké. Ik ben oké.

Ze haalde diep adem en peilde de situatie. De motor siste. Rook krulde omhoog richting de hemel. De motor deed het niet meer. Met trillende vingers reikte ze naar de autosleutel en draaide hem om.

Niets.

Met een auto die zo'n beetje total loss was en – ze raakte haar voorhoofd opnieuw aan – een hoofdwond zou ze haar bestemming niet bereiken. In plaats daarvan was ze bont en blauw en te laat. Tot zover de goede eerste indruk. Ze moest haar vriend bellen; hij moest haar komen halen.

Haar telefoon zat in haar tas, die... waar was? Daar. Op de grond voor de passagiersstoel, met de inhoud er verspreid omheen. Ze maakte haar gordel los en stak haar hand uit naar de telefoon.

De auto bewoog verder naar voren.

Ze bevroor, haar hartslag haperde. *Vergeet de telefoon.* Wat gebeurde er?

Waarom was de auto uit balans? Kon ze wel bewegen?

Langzaam, ze durfde nauwelijks te ademen, ging ze weer recht zitten. Wat was er in vredesnaam aan de hand?

Ze tuurde door de voorruit. Het donkere blauw van de namiddaglucht leek zich eindeloos uit te strekken. Ze waagde het om een centimeter naar voren te buigen. Twee centimeter. En toen, met haar adem ingehouden, keek ze omlaag om met haar ogen de grond voor de auto af te speuren.

Maar die was er niet.

Cooper Robinson leunde met de bocht mee; onder hem bromde de motor van zijn Triumph Street Twin. De hete augustuswind vloog langs hem heen en de geur van dennenbomen vulde de lucht. Motorrijden kalmeerde hem en maakte dat hij ontspande, gaf hem een gevoel van vrijheid. Het geluid van de motor en de vibratie van de motorfiets waren als zuurstof voor zijn ziel. Motorrijden was zijn therapie. Maar vandaag waren zijn gedachten gevuld met zijn familie en dat paste niet echt bij de kalmte en ontspanning waarnaar hij op zoek was.

Zijn broer, Gavin, nam in het bijzonder veel ruimte in zijn gedachten in, zoals zo vaak het geval was sinds Gavins scheiding een jaar eerder. Of eigenlijk was dat al sinds de dood van Gavins zoon. De twee tragische gebeurtenissen waren als schakels van een ketting – de ene was onlosmakelijk verbonden met de andere.

Toen Gavin was verhuisd, hadden de Robinsons zich als één man om hen heen geschaard om hem te troosten en te steunen. Niet dat dat veel had geholpen. Pas sinds kort kwam hij weer langs, maar niet dankzij de inspanningen van de familie.

Cooper versnelde en rondde een volgende bocht, in een poging de kalmte en ontspanning terug te vinden. Als hij zijn hoofd wilde leegmaken, hielp een rit door de bergen rondom Riverbend Gap, een stadje diep weggestopt in de Appalachen, normaal gesproken beter dan wat ook.

Zodra hij de bocht door was, trok hij zijn motor recht en zijn blik viel op de slipsporen op de weg voor hem. Hij zag ze altijd op deze bochtige wegen; ondanks de verkeersborden schatten de toeristen deze haarspeldbochten verkeerd in.

Maar deze slipsporen bevonden zich op een recht stuk weg en ze waren vers, terwijl er geen ongelukken gemeld waren in de omgeving. Vermoedelijk een hert of ander wild beest, te oordelen naar de remsporen op het wegdek. Ondanks het ontbreken van een karkas, minderde hij vaart en keek hij uit naar de auto.

Iets had ervoor gezorgd dat de stenen in de wegberm waren verplaatst, zo leek het. Onderbroken slipsporen ontsierden de weg voor

hem. Iemand was de macht over het stuur verloren, vermoedde hij.

En daar, iets verder aan de linkerkant... geplette struiken, zo breed als een auto.

Hij remde nog meer af en reed naar de plek. Bandensporen leidden door het gebladerte. Een kleine auto, schatte hij, gebaseerd op de grootte van de sporen in de modder. Toen zonk zijn maag; meteen achter de struiken bevond zich een enorm klif.

Hij stuurde zijn motor van de weg om een tweede ongeluk te voorkomen, stapte af en deed zijn helm af. Van een noodsituatie was waarschijnlijk geen sprake meer; er zou alleen nog een onderzoek – en mogelijk een begrafenis – plaatsvinden. Niettemin haalde hij zijn telefoon uit zijn zak, terwijl hij zich een weg baande door het struikgewas.

Geen bereik. En nu hij geen dienst had, had hij geen radio bij zich.

Opeens trok een flits zilver zijn blik. Hij stopte zijn telefoon weer weg en drong door de dichte bosjes. Takken prikten in zijn nek en schraapten langs zijn armen, maar hij dwong zichzelf verder te gaan en zette koers naar de auto. Een Honda Civic, de motor was afgeslagen. Nummerbord uit North Carolina. Achterwielen... o nee, meerdere centimeters boven de grond.

‘Hallo?’ Hij wurmde zich door de lage struiken rondom het voertuig. ‘Kunt u me horen?’

‘Ik... ik hoor je,’ antwoordde een vrouw.

‘Beweeg niet. Ik kom eraan.’ Hij duwde een tak opzij en liep voorzichtig naar voren, tot hij naast de auto stond. Toen knielde hij neer en nam de situatie op.

De voorbanden staken over de rand van het klif. De neus van de sedan wees naar beneden; de auto balanceerde op zijn frame. Het voertuig en zijn inzittende zouden naar de bodem van het ravijn zijn gestort – zo’n vijftien meter dieper – als die eenzame boom die op de klifhelling groeide er niet was geweest.

De boom was op een bepaald punt afgebroken en was nu ongeveer anderhalve meter hoog. Hij leek amper stevig genoeg om het

gewicht van de auto te dragen.

Een kleine beweging kon ervoor zorgen dat de auto alsnog in het ravijn onder hem te pletter sloeg.

‘Beweeg niet,’ herhaalde Cooper, terwijl hij overeind kwam. Vervolgens liep hij naar het portier aan de bestuurderskant. Hij bekeek de vrouw door het halfgeopende raampje. Midden twintig, blond, klein. Kleine snee op het voorhoofd. Ze staarde aangeslagen door de voorruit.

‘Het komt goed. Ik ben Cooper. En jij?’

‘Katelyn. Kun... kun je me hieruit krijgen?’ Haar stem trilde. ‘Ik kan het portier niet openen.’

‘Ik ben een hulpsheriff, Katelyn. Ik ga je hier weggrijpen. Maar daarbij kan ik je hulp weleens nodig hebben.’ Zijn blik ging naar het portier. Precies daar drukte de auto tegen een groot rotsblok, met als gevolg een deuk. ‘Het portier is geblokkeerd. Heb je soms een telefoon bij je?’

‘Ik... ja. Hij ligt daar, op de grond.’

‘Verroer je niet, goed? Ik loop naar de andere kant en pak hem.’ Hopelijk had die bereik, hoewel dat erg onwaarschijnlijk was, aangezien die van hem dat niet had.

Zo snel als hij kon, liep hij om de wagen. Eenmaal bij het andere portier kwam hij tot de ontdekking dat dat wel open kon.

‘Ik ga het portier opendoen en je telefoon pakken.’ Voorzichtig reikte hij naar de hendel en trok er voorzichtig aan, tot het geopend was. Tot zover ging het goed. Hij stak zijn hand uit naar de telefoon, waarbij hij ervoor oppaste dat hij geen extra gewicht op de auto plaatste. Zodra hij hem had, controleerde hij het bereik.

Hij verplaatste zijn blik naar Katelyn, die hem aankeek alsof hij haar laatste hoop was. ‘Geen bereik.’

Hij was er niet zeker van dat de auto stabiel genoeg was voor een veilige evacuatie, maar hij had geen ketting en zelfs geen touw om het voertuig ergens aan vast te binden. Hij moest haar eruit halen voordat die boom bezweek.

‘Goed, dit is wat we gaan doen. Jij gaat heel langzaam over het middenconsole klimmen.’

Angst flitste in haar grote, blauwe ogen. ‘Ik durf me niet te verroeren. Toen ik mijn telefoon probeerde te pakken, helde de auto naar voren.’

‘Ditmaal moet je je gewicht tegen de rugleuning drukken. Zodra je over het middenconsole bent, trek ik je hieruit. Je kunt dit, Katelyn.’

Haar gezichtsuitdrukking veranderde; de blik in haar ogen werd vastberaden, haar kaak verstrakte. Ze knikte, waarna ze langzaam haar been hief en hem over de versnellingspook zwaaide. Nadat ze diep uitgeademd had, liet ze haar voet zakken, tot die aan de andere kant stond.

‘Goed gedaan, Katelyn. Je doet het geweldig. Nu wil ik dat je op het middenconsole gaat zitten. Zorg ervoor dat je je rug tegen de rugleuning gedrukt houdt.’

‘Oké.’ Ze zette een hand op het middenconsole, hield een moment lang stil. Vervolgens drukte ze zichzelf omhoog.

‘Dat is het. Dit gaat je lukken.’ Nog een paar centimeter en hij kon bij haar. Hij zou snel moeten zijn en zelfs als de auto –

Het voertuig kreunde en bewoog naar voren.

Katelyn schreeuwde.

Cooper wierp zijn lichaam op de kofferbak. De achterkant van de auto daalde een paar centimeter en stabiliseerde zich. Hij blies uit. Zweetdruppeltjes liepen over zijn nek omlaag.

‘Hallo?’ zei een bibberende stem. ‘Ben je er nog?’

‘Ik ben hier. Niets aan de hand. Alles gaat goed komen.’

Hij had haar kunnen bevrijden, terwijl hij gewicht uitoefende op de achterkant. Maar zelfs nu hingen de achterwielen boven de grond. Hij voelde de auto onder hem wankelen.

De wagen bevond zich in een te gevaarlijke positie om haar er nu uit te helpen. Hij had een reddingslier nodig. Wat inhield dat hij een brandweerauto nodig had. Wat erop neerkwam dat hij hulp moest gaan halen.

‘Ik ga de auto loslaten, Katelyn. Goed? Hij beweegt wellicht een beetje, maar er zal je niets gebeuren.’ *Alstublieft, God.*

‘Oké.’ Het gefluisterde woordje werd weggedragen door de wind.

Cooper liet zijn lichaam zakken, tot zijn voeten de grond raakten. Langzaam haalde hij zijn gewicht van de auto. Met als gevolg dat hij als een vissersboot onder hem begon te deinen.

Katelyn hapte naar adem.

Alstublieft, God, smeekte hij opnieuw, terwijl hij de auto behoedzaam losliet. Het voertuig wiebelde licht en vond toen als een uitgebalanceerde weegschaal een evenwicht.

Hij baande zich weer een weg terug naar de bestuurderskant. ‘Katelyn, gaat het nog?’

‘Ja.’ Ze zat weer op de bestuurdersstoel en zo ver naar achteren als mogelijk was, terwijl ze door de voorruit staarde.

‘Heb je elektrische ramen?’

‘Ja. Is nu een goed ogenblik om je te vertellen dat ik hoogtevrees heb?’

‘Je gaat niet vallen, Katelyn.’

‘Hoe... hoe diep is het? Hebben we het over een gewoon ravijn of Half Dome?’

‘Nou, je moet wat vertrouwen in me hebben. Je kwetst mijn gevoelens.’

Ze keek naar hem en hij zag een sprankje humor in haar ogen.

‘We gaan je gordel vastmaken, goed? Laat mij maar.’ Hij stak zijn arm door het raam en greep de gordel. Toen trok hij die over haar heen en leunde dichterbij. Haar geur – sinaasappel en zonneschijn – omhulde hem. Hij concentreerde zich op de taak, terwijl hij diep vanbinnen niets anders wilde doen dan haar gezicht bestuderen. Met een klik klikte de gordel vast. Hij trok zich terug en ving haar blik. ‘Goed, daar gaan we. Luister, Katelyn... Ik wil dat je stil blijft zitten terwijl ik hulp ga halen.’

‘Nee. Ga niet weg, alsjeblieft!’

‘We hebben geen werkende telefoon,’ vervolgde hij kalm. ‘En er is

geen manier waarop ik de auto in veiligheid kan brengen.

De blik waarmee ze hem aankeek, deed hem in een plasje veranderen. ‘Alsjeblieft, laat me niet alleen.’

‘Ik volg gewoon de weg, hou iemand aan en geef diegene de opdracht om hulp te halen. Ik zal niet ver weg zijn en het zal niet lang duren.’ Over deze weg kwam meestal aardig wat verkeer. Maar de dag was al een eind gevorderd en hij had nog geen enkele auto horen passeren.

Ze sloot haar ogen en haar donkere wimpers vormden een waaier op haar wangen. Haar borst ging snel op en neer, en haar handen had ze zo strak om de zijkant van de stoel geklemd dat haar knokkels wit zagen.

‘Katelyn.’ Hij boog naar voren, tot zijn gezicht slechts centimeters van dat van haar verwijderd was. ‘Ik wil dat je naar me luistert.’

Haar ogen gingen open en de blik erin was kwetsbaar en bang en leek zich vast te klampen aan de zijne.

‘Laat me mijn werk doen, goed? Ik ben er normaal gesproken behoorlijk goed in. Zodra ik iemand heb aangehouden en op pad heb gestuurd, kom ik meteen terug. Jij zult me gezelschap houden, toch?’

‘Ik... ik kan niet bepaald ergens heen gaan.’ Haar lippen trilden, in een poging tot een glimlach.

‘Zo wil ik het horen. Ik ben er zo weer.’ Hij gaf haar een zelfverzekerde knikje en daarna begon hij aan de terugweg door de bosjes. ‘Denk aan alle dingen die je me straks gaat vertellen. Ik wil alles over je weten – alle weerzinwekkende details, je lijken in de kast, alle mooie dingen. Goed?’

‘Yep!’ zei ze.

Maar hij kon haar nauwelijks meer horen. Hij had de auto al achter zich gelaten en bewoog zo snel als hij kon, terwijl hij aan niets anders kon denken dan dat het voertuig – inclusief zijn lieve, kleine inzittende – ieder moment naar de bodem van het ravijn kon storten.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook van Denise Hunter

Haar droom staat op het punt om uit te komen, maar dan gooit een orkaan roet in het eten... en staat haar vroegere jeugdliefde opeens op de stoep

Na jarenlang haar eigen verlangens in de ijskast te hebben gezet, kan Sophie Lawson eindelijk haar grote droom – een eigen boekhandel – gaan waarmaken. Maar dan dient er zich een orkaan aan in Piper's Cove, die maakt dat ze haar klusplannen moet uitstellen. En die haar jeugdliefde Aiden Maddox op haar stoep doet belanden. Want als zijn vlucht vanwege de orkaan wordt geschrapt en alle hotels volgeboekt blijken, kan hij niet anders dan Sophie vragen of hij tijdelijk bij haar kan blijven.

Sophie stemt met tegenzin toe; ze is nog niet vergeten dat hij haar jaren geleden in de steek gelaten heeft. Maar wanneer Sophie door een ongelukje haar enkel verstuikt, is ze diep vanbinnen blij dat Aiden er is. Vooral als hij aanbiedt om haar te helpen met de boekhandel, die al over acht dagen open moet. Zal het hun lukken om de deuren van de winkel op tijd te openen... en elkaar een tweede kans te geven?

Boekhandel Zeezicht | Denise Hunter |
ISBN 9789493208278 | 323 pagina's

Ze gaat naar Riverbend Gap, op zoek naar de familie waarnaar ze altijd heeft verlangd – en vindt het soort liefde waarvan ze nooit heeft durven dromen

Katelyn Loveland is onderweg naar het stadje Riverbend Gap als haar auto midden in de Appalachen van de weg raakt en op de rand van een ravijn blijft hangen. Omdat ze met geen mogelijkheid hulp kan inschakelen, vreest ze dat haar einde nabij is. Dat wil zeggen: tot Cooper Robinson, de lokale hulpsheriff, als vanuit het niets verschijnt. Hij schiet haar te hulp en ondanks de levensbedreigende omstandigheden valt Katie als een blok voor hem.

En zij is niet de enige die verliefd wordt; Cooper vergaat het net zo. Maar al snel na de redding doet hij een onthutsende ontdekking: de vrouw tot wie hij zich meer aangetrokken voelt dan alle vrouwen die hij ooit eerder heeft ontmoet, is niemand minder dan de nieuwe vriendin van zijn broer – en dus verboden terrein.

Dat beseft Katie ook wanneer zij erachter komt. Maar ondanks die wetenschap lijken Katie en Cooper elkaar niet te kunnen vermijden, noch kunnen ze de onmiskenbare chemie tussen hen negeren. Naarmate ze dichter naar elkaar toe groeien, wordt de situatie alsmaar hachelijker. Dan dwingt een onvoorziene gebeurtenis Katie tot een keuze die haar iedereen die haar dierbaar is kan afnemen: aan wie van de twee broers geeft ze haar hart?

Jij hoort bij mij is het eerste deel van de feelgoodserie Riverbend Gap, die zich afspeelt in en om het gelijknamige stadje in North Carolina, langs de Appalachian Trail.

DENISE HUNTER schrijft het liefst hartverwarmende romantische verhalen die zich afspelen in een klein plaatsje. Ze heeft al veel titels op haar naam staan, waaronder *Boekhandel Zeezicht*.

